

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: B.Z., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12.10.2010, č.j.: MV-63327/VS-2010,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen žalovaný), kterým bylo zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též prvostupňový správní orgán) ze dne 13.5.2010, č.j. OAM-1916-7/TP-2010, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 téhož zákona.

Žalobce v podané žalobě namítal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu v provedeném dokazování a obsahu spisu. Dále popsal skutkový stav, poukázal na znění ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, § 42 a násl. téhož zákona a § 17b téhož zákona s tím, že vízum k pobytu nad 90 dnů – typ D se řadí mezi dlouhodobá víza a mimo jiné v souladu s § 33 téhož zákona policie udělí za účelem strpění na území cizinci, který dle ustanovení písm. c) v době platnosti oprávnění k pobytu požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67, 68 a 69 odst. 2, pokud o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. Vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území se vyznačuje do cestovního dokladu. Výjezdní příkaz je upraven v § 50

citovaného zákona, přičemž podle tohoto ustanovení se jedná o doklad, který uděluje policie z moci úřední po zrušení platnosti víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu atd. Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dní. K žádosti o povolení k trvalému pobytu se podle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců mimo jiné příkládá cestovní doklad. Žalobce tvrdil, že svým cestovním dokladem prokázal, že na území ČR pobývá nepřetržitě po dobu 5 let na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě víza k pobytu nad 90 – typu D, a to od 22.2.2005 do 1.10.2005 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, typ víza D; dále od 2.10.2005 do 30.7.2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu; od 31.7.2009 do 5.3.2010 pak na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, typ víza D. Podle žalobce se doba pobytu cizince na území ČR na základě víza k povolení pobytu nad 90 dnů nepochybně podle zákona o pobytu cizinců započítává do doby nepřetržitého pobytu na území pro účely povolení k trvalému pobytu. Žalobce údajně ze svého pasu, kterým byla v souladu se zákonem o pobytu cizinců mimo jiné doložena žádost o povolení k trvalému pobytu, prokázal nepřetržitý pobyt na území ČR na základě výše uvedených víz k pobytu nad 90 nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že jeho žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána v souladu se zákonem o pobytu cizinců a obsahovala povinné náležitosti dle § 70 odst. 2 citovaného zákona. Pokud se údaje cizinecké evidence oproti údajům o udělených vízech v pasu žalobce liší, jsou tyto údaje cizinecké evidence nepravdivé a žalobce prokázal, že mu od 31.7.2009 byla udělována víza k pobytu nad 90 dní, typ D, nikoliv výjezdní příkazy. Žalobce tak splnil podmínku § 68 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí žalované je proto v rozporu s tímto zákonným ustanovením.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. Stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Potvrdil údaje, které žalobce v žalobě uvedl s poukazem na svůj cestovní doklad, shrnul, že podle obsahu spisového materiálu žalobce na území ČR pobýval ode dne 16.2.2005 do dne 1.10.2005 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, v období ode dne 2.10.2005 do 30.7.2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu a ode dne 31.7.2009 do 5.3.2010 na základě víz k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění typu D. V době ode dne 6.3.2010 do 3.7.2010 byla žalobci vydávána výjezdní víza. K námitkám v žalobě konstatoval, že doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je upravena v § 30 odst. 1 a násl. zákona o pobytu cizinců, zatímco vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je upraveno v § 33 odst. 1 a násl. citovaného zákona. Jedná se tak o dva zcela odlišné instituty, kdy podle § 68 odst. 2 se do doby pobytu dle § 68 odst. 1 započítává pouze doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, tedy instituty upraveny v § 30 odst. 1 a násl. zákona o pobytu cizinců a nikoliv institutu vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění k pobytu na území. Výjezdní vízum se rovněž do délky pětiletého nepřetržitého pobytu nezapočítává, neboť je určeno k vycestování cizince z území. Z popsaného je zřejmé, že žalobce nesplňuje zákonnou podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci ve stanovené lhůtě o jeho nařízení nepožádali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 30 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje policie na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. (2) Vízum k pobytu nad 90 dnů se dále uděluje cizinci za účelem převzetí povolení k trvalému pobytu, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, studia nebo vědeckého výzkumu, povolení k dlouhodobému pobytu vydaného podle § 42 odst. 3 anebo § 42g nebo za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného Ministerstvem zahraničních věcí (§ 49).

Podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, a) kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5, b) který je svědkem nebo poškozeným v trestním řízení a jeho účast na řízení je nezbytná, c) který v době platnosti oprávnění k pobytu požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67, 68 a § 69 odst. 2, pokud o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, nebo d) který podal žalobu proti rozhodnutí policie nebo ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.

Podle ust. § 50 odst. 1, 2, 3 téhož zákona výjezdní příkaz je doklad, který uděluje policie z moci úřední po zrušení platnosti víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie, zrušení platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění. (2) Výjezdní příkaz dále uděluje Ministerstvo zahraničních věcí po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti diplomatického nebo zvláštního víza (§ 41), po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného tímto ministerstvem (§ 49 odst. 5) anebo po ukončení přechodného pobytu na území, k němuž se vízum nevyžaduje. Výjezdní příkaz dále uděluje ministerstvo po zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území nebo platnosti povolení k trvalému pobytu anebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu. (3) Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.

Podle ust. § 68 odst. 1, 2, 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. (2) Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90

dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu nebo doba pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec na území služebně vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem sezónního zaměstnání nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb; doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. (3) Do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Podle ust. § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Podstatou sporu je posouzení, zda lze do doby vymezené v § 68 odst. 1, tj. pět let nepřetržitého pobytu na území, započítat i dobu, kdy žalobce pobýval na území ČR na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 33 odst. 1 a násl. či na výjezdni příkaz ve smyslu § 50 zákona o pobytu cizinců.

K žalobní námitce z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podal u cizinecké policie dne 2.3.2010 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců a doložil povinné náležitosti dle § 70 odst. 2 téhož zákona. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce pobýval na území ČR od 16.2.2005 do 1.10.2005 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – OSVČ, dále od 2.10.2005 do 10.7.2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, od 31.7.2009 do 5.3.2009 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (od 29.9.2009 do 30.11.2009 v délce 63 dnů, od 1.12.2009 do 4.1.2010 v délce 35 dnů, od 1.12.2009 do 4.1.2010 v délce 35 dnů, od 5.1.2010 do 4.2.2010 31 dnů, od 5.2.2010 do 5.3.2010 v délce 29 dnů), dále od 6.3.2010 do 3.7.2010 na základě výjezdního příkazu (od 6.3.2010 do 4.5.2010, od 5.5.2010 do 3.7.2010 jak vyplývá z cestovního dokladu žalobce).

Za tohoto stavu správní orgán I. stupně podle § 75 odst. 1 písm. h) pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost zamítl se závěrem, že podle materiálu cizinecké evidence činí celková doba nepřetržitého pobytu žalobce na území ČR 4 roky a 5 měsíců, neboť žalobce pobýval od 16.2.2005 do 1.10.2005 na území ČR na základě víza k pobytu na 90 dnů za účelem podnikání OSVČ a dále od 2.10.2005 do 30.7.2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Taková délka pobytu neodpovídá zákonem požadovaným pěti letům nepřetržitého pobytu na území ČR ve smyslu § 68. Další pobyt žalobce na území ČR od 31.7.2009 byl na základě výjezdních víz, která se do této doby nezapočítávají. K tomu správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 50 zákona o pobytu cizinců.

O rozkladu, v němž žalobce namítal obdobně, jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým správnost skutkových zjištění a právního závěru správního

orgánu I. stupně potvrdil a uzavřel, že žalobce na území v posledních 5 letech nepobýval v zákonem předepsaných režimech a proto jeho žádosti vyhovět nelze.

Žalobní námitka není důvodná. Je tomu tak proto, že z obsahu správního spisu, zejména výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR a cestovního dokladu žalobce je zřejmé, že žalobce pobýval na území ČR od 16.2.2005 do 1.10.2005 na základě *víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání OSVČ ve smyslu § 30 zákona o pobytu cizinců*. Z odst. 1, 2, 3 tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že policie toto vízum na žádost cizince udělí za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce (odst. 1), za účelem převzetí povolení k trvalému pobytu, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, studia nebo vědeckého výzkumu, povolení k dlouhodobému pobytu vydaného podle § 42 odst. 3 nebo § 42g nebo za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného Ministerstvem zahraničních věcí (§ 49) s tím, že vízum podle odst. 1 se uděluje s dobou platnosti na jeden rok a vízum podle odst. 2 s dobou platnosti na 6 měsíců (odst. 2,3). Dále žalobce pobýval na území ČR od 2.10.2005 do 30.7.2009 na základě *povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem ve smyslu § 42 zákona o pobytu cizinců*. Tuto dobu trvání, tj. 4 roky a 5 měsíců, správní orgány započítaly do doby nepřetržitého pobytu na území ČR ve smyslu § 68 odst. 1 téhož zákona. Naproti tomu dobu pobytu na *vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území* od 31.7.2009 do 5.3.2010 podle § 33 odst. 1 a násl. zákona o pobytu cizinců a dobu pobytu na základě *výjezdního příkazu* dle § 50 zákona od 6.3.2010 do 30.7.2010 započít odmítly s tím, že se nejedná o dobu pobytu, která se ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do pěti let nepřetržitého pobytu na území podle odst. 1 téhož ustanovení započítává. Soud považuje právní posouzení skutkových okolností projednávané věci správními orgány za souladné se zákonem. Je tomu tak proto, že podle ust. § 68 odst. 2 zákonného pobytu *cizinců lze do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území započítat dobu pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů a na povolení k dlouhodobému pobytu nebo dobu pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu* (v poznámce pod čarou je uveden zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. V další větě odst. 2 a odst. 3 ust. § 68 zákonodárce vymezuje, jaká doba se do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území nezapočítává a jaká *další* doba se naopak započítává. Ust. § 68 tedy nezahrnuje do doby pěti let nepřetržitého pobytu na území dobu, po kterou cizinec pobývá na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 33 odst. 1 a násl. zákona o pobytu cizinců ani na výjezdní příkaz dle § 50 odst. 1 a násl. citovaného zákona. Soud proto plně přisvědčuje žalovanému, že se jedná o různé instituty, resp. pobytové statusy cizince, které správní orgány obou stupňů zahrnuly pod společný termín „výjezdní víza“, neboť jak vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, tak výjezdní příkaz jsou určeny k zajištění legálního pobytu cizince na území ČR po dobu nezbytně nutnou. Tato *doba nezbytně nutná je vymezena krátkým časovým úsekem* (srovnej v ust. § 50 odst. 4 „*nesmí být delší než 60 dnů*“ nebo v ust. § 33 odst. 5 „*nejdéle 1 rok*“,) a jejím smyslem je, aby cizinec po odpadnutí překážky, která z různých důvodů jeho vycestování brání, území opustil. V projednávané věci není rozhodné, že zákon v ust. § 17b zařazuje vízum k pobytu nad 90 dnů do dlouhodobých víz a v ust. § 42 a násl. upravuje jeho podmínky. Podstatné pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je vymezení víz, která se podle ust. § 68 odst. 2 do doby nepřetržitého pobytu cizince na území ve smyslu odst. 1 započítávají a vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění v tomto výčtu uvedeno není. K tomu soud zdůrazňuje, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým oprávněním cizince na území ČR a zákon právem vyžaduje, aby podmínky pro jeho udělení byly striktně plněny.

Soud proto dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

(pozn. uvést, že poslední dvě zmíněná víza správní orgány právem do délky pětileté nepřetržitého pobytu nezapočetly, neboť jsou určena k vycestování cizince z území).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.